

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 listopada 2021 r.

sprawy **P. K.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt III Ko (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć wnioskodawcę kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

P. K. został aresztowany dnia 7 września 2018 r. w sprawie III Kp (...), po tym jak w dniu 6 września 2018 r. dokonał zniszczenia cudzego mienia ruchomego w postaci samochodu oraz szyby sklepowej i agresywnie zachowywał się w stosunku do dokonujących zatrzymania go policjantów. Stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego było następnie kolejno przedłużane.

Dnia 16 kwietnia 2019 r., po przeprowadzeniu obserwacji psychiatrycznej, biegli uznali, że P. K. cierpi na chorobę psychiczną w postaci zespołu urojeniowego, która całkowicie zniósła jego zdolność do rozpoznania czynów i

pokierowania postępowaniem. Ponadto z wydanej przez nich opinii wynika, iż badany jest zupełnie bezkrytyczny względem swojej choroby, w związku z czym zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że w przyszłości popełni podobny do zarzucanego czyn, co uzasadnia umieszczenie go w zamkniętym szpitalu psychiatrycznym celem przeprowadzenia leczenia.

Sąd Rejonowy w P., postanowieniem z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt III K (...), na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie przeciwko P. K., orzekając o jego umieszczeniu w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 23 października 2019 r., a 14 stycznia 2020 r. rozpoczęło wykonywanie wobec P. K. środka zabezpieczającego.

P. K. wystąpił z wnioskiem o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia za tymczasowe aresztowanie, stosowane wobec niego w okresie od 7 września 2018 r. do 14 stycznia 2020 r. w powyższej sprawie, prowadzonej przez Sąd Rejonowy w P.

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt III Ko (...), oddalił złożony przez P. K. wniosek, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Pełnomocnik P. K. złożył apelację od tego orzeczenia, zarzucając mu:

- 1) mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania w zakresie gromadzenia faktów i dowodów - zwłaszcza art. 167 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie tak istotnych okoliczności jak liczne nieprawidłowości co do procedur zatrzymania, wydania i doręczenia postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania oraz informacje o miejscach i sposobie wykonywania środków przymusu - co mogło z kolei z dużym prawdopodobieństwem rzutować na fałszywy obraz sytuacji P. K. w okresie po dniu 6 września 2018 r.,
- 2) wynikający z poprzedniego zarzutu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na pominięciu, iż istnieje duże prawdopodobieństwo oczywistego naruszenia przepisów prawa podczas zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania - w postaci zaniechania pouczeń co do prawa posiadania obrońcy lub ustanowienia obrońcy z urzędu w razie istnienia podejrzeń co do jego stanu psychicznego, następnie podejrzenia sfalszowania

podpisu P. K. na pokwitowaniu potwierdzenia odbioru postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, jak również znacznego, nieuzasadnionego opóźnienia w udzieleniu P. K. niezbędnej pomocy medycznej oraz umieszczania go poza szpitalami mimo oczywistych wskazań - co nosiło znamiona bezpodstawnego silnego udręczenia,

3) obrazę prawa materialnego w postaci:

a) art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 5 k.c. poprzez pominięcie przez Sąd I instancji faktu, iż wnioskodawca nie miał wcześniej realnej możliwości zgłoszenia zażalenia na zatrzymanie za pośrednictwem zawodowego obrońcy celem zbadania zasadności, legalności oraz prawidłowości jego zatrzymania - a zatem uznanie jego żądań rekompensowałoby naruszone przez te zaniechania poczucie słuszności i zasad współżycia społecznego wynikających z art. 5 k.c.,

b) art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 253 § 1-2 k.p.k. w zw. z art. 260 § 1 k.p.k. w zw. z art. 264 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie faktu, iż nawet w razie ewentualnej zasadności zatrzymania lub tymczasowego aresztowania, ze względu na stan zdrowia fizycznego (liczne rany po kulach, uraz mózgu) oraz psychicznego (wiedza organów w tym zakresie co najmniej od sporządzenia opinii sądowo-psychiatrycznej z października 2018 r.) P. K. w ogóle nie powinien był znajdować się w areszcie śledczym (w żadnej części) ale środki te powinny być wykonywane w postaci umieszczenia w odpowiednim zakładzie leczniczym, w tym w zakładzie psychiatrycznym, a tymczasowe aresztowanie nie powinno było trwać dłużej niż 4 miesiące (trwało - jak ustalono - ok. 16 miesięcy),

c) art. 5 ust. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. przez niezastosowanie tego przepisu w stanie faktycznym sprawy, pomimo że stanowi on, iż każdej osobie niesłusznie zatrzymanej (tymczasowo aresztowanej) należy się stosowne odszkodowanie; na tej samej zasadzie naruszenie art. 41 ust. 5 Konstytucji RP w zw. z art. 9 Konstytucji RP poprzez ich niezastosowanie w sposób bezpośredni, mimo iż odnoszą się do tej sprawy i sytuacji P. K.,

d) art. 552 § 3 k.p.k. (zastosowanego *per analogiam*) poprzez pominięcie, że odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę,

przysługuje też w przypadku niesłusznego zastosowania środka zabezpieczającego, zwłaszcza przy zastosowaniu środków leczniczo-izolacyjnych.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku w jego punkcie 1 i przyznanie P. K. częściowego zadośćuczynienia i odszkodowania zgodnie z jego wnioskiem, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 25 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążając Skarb Państwa i zasądzając na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Pełnomocnik P. K. wniosła kasację od wyroku Sądu II instancji, zaskarżając go w zakresie pkt 1, tj. w jakim Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, zarzucając:

1. rażące naruszenie art. 113 k.p.k. oraz art. 115 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez zaniechanie podpisania wyroku Sądu II instancji przez sędziów wydających wyrok, co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą wymienioną w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k.;

2. rażące naruszenie art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 k.p.k. oraz art. 115 § 1 k.p.k., poprzez niedostrzeżenie przez Sąd II instancji braku podpisu pod wyrokiem sędziego orzekającego przed Sądem I instancji, które to naruszenie powinno zostać uwzględnione przez Sąd II instancji niezależnie od zakresu zaskarżenia i zarzutów podniesionych w apelacji, przy czym uwzględnienie naruszenia powinno skutkować uchyleniem wyroku Sądu I instancji na podstawie art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.;

3. rażące naruszenie art. 71 § 3 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu oceny instancyjnej faktu ich niezastosowania w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy, jak wynika z wymienionych przepisów, ze względu na istnienie uzasadnionych wątpliwości czy zdolność rozpoznania przez wnioskodawcę znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem nie była w czasie popełnienia tego czynu wyłączona lub w

znacznym stopniu ograniczona, obligatoryjne było ustanowienie dla wnioskodawcy obrońcy z urzędu, czego zaniechano w postępowaniu przygotowawczym;

4. rażące naruszenie art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że prawidłowe są ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i zaniechanie analizy, czy w postępowaniu nie doszło do naruszenia art. 245 § 1 k.p.k., zgodnie z którym zatrzymanemu na jego żądanie należy niezwłocznie umożliwić nawiązanie w dostępnej formie kontaktu z adwokatem lub radcą prawnym, a także bezpośrednią z nim rozmowę;

5. rażące naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności w zakresie zgodności zatrzymania i tymczasowego aresztowania z wymogami z rozdz. 27 i 28 k.p.k., a w konsekwencji błędne ustalenie, że zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie przebiegały zgodnie z wymogami opisanymi w tych przepisach;

6. rażące naruszenie art. 246 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania należytej oceny, czy umożliwiono wnioskodawcy złożenie zażalenia na zatrzymanie, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że wnioskodawca nie miał obrońcy, mimo że jego wyznaczenie z urzędu było obligatoryjne, zatem Sąd II instancji powinien był ustalić, że doszło do naruszenia art. 246 § 1 k.p.k. poprzez pozbawienie wnioskodawcy realnej możliwości złożenia zażalenia na zatrzymanie;

7. rażące naruszenie art. 253 § 1-2 k.p.k. w zw. z art. 260 § 1 k.p.k. w zw. z art. 264 § 3 k.p.k., poprzez pominięcie faktu, iż nawet w razie ewentualnej zasadności zatrzymania lub tymczasowego aresztowania, ze względu na stan zdrowia fizycznego oraz psychicznego P. K. w ogóle nie powinien być znajdować się w areszcie śledczym, ale środki te powinny być wykonywane w zakładzie psychiatrycznym, a tymczasowe aresztowanie nie powinno być trwać dłużej niż 4 miesiące;

8. rażące naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie przez Sąd II instancji, że Sąd I instancji naruszył wymieniony przepis dokonując dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych dowodów;

9. rażące naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 5 k.c. poprzez pominięcie przez Sąd II instancji faktu, iż wnioskodawca nie miał realnej możliwości zgłoszenia zażalenia na zatrzymanie za pośrednictwem zawodowego obrońcy celem zbadania

zasadności, legalności oraz prawidłowości jego zatrzymania, zatem uznanie jego żądań rekompensowałoby naruszone przez te zaniechania poczucie słuszności i zasad współżycia społecznego wynikających z art. 5 k.c.;

10. rażące naruszenie art. 5 ust. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r., przez niezastosowanie tego przepisu w stanie faktycznym sprawy, pomimo że stanowi on, iż każdej osobie niesłusznie zatrzymanej (tymczasowo aresztowanej) należy się stosowne odszkodowanie, a obowiązek przestrzegania Konwencji wynika z art. 9 Konstytucji RP;

11. rażące naruszenie art. 41 ust. 5 Konstytucji, poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy każdy bezprawnie pozbawiony wolności ma prawo do odszkodowania;

12. rażące naruszenie art. 438 pkt 1a k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy podniesione w apelacji naruszenia przepisów prawa materialnego uzasadniały zastosowanie wskazanego przepisu poprzez zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji;

13. rażące naruszenie art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy podniesione w apelacji naruszenia przepisów postępowania miały wpływ na treść wyroku i uzasadniały zastosowanie wskazanego przepisu poprzez zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji;

14. rażące naruszenie art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy podniesione w apelacji błędy w ustaleniach faktycznych miały wpływ na treść wyroku i uzasadniały zastosowanie wskazanego przepisu poprzez zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji.

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 lutego 2021 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innemu sądowi okręgowemu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy innemu sądowi apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W pisemnej odpowiedzi na kasację wniesioną przez pełnomocnika wnioskodawcy prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawcy jest oczywiście bezzasadna, stąd jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Opiera się bowiem na argumentach merytorycznie niesłusznych lub wręcz pozbawionych charakteru kasacyjnego. Szczegółowe motywy negatywnej oceny zarzutów kasacyjnych zostaną przedstawione poniżej.

W pierwszym i drugim zarzucie Autorka kasacji zasygnalizowała wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w związku z brakiem podpisów na orzeczeniach Sądów I i II instancji. W rzeczywistości podpisy te widnieją, o czym bezdyskusyjnie świadczy zawartość akt postępowania, w związku z czym te zarzuty są całkowicie chybione.

Kolejny, trzeci, zarzut odnosił się do naruszenia przepisów z art. 71 § 3 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k., dotyczących obrony obligatoryjnej w postępowaniu przeciwko P. K., w związku z wątpliwościami co do stanu jego zdrowia psychicznego. W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że zarzut ten został nieprawidłowo sformułowany, ponieważ Sąd II instancji, do którego odnosi się kasacja, nie stosował przytoczonych przepisów – a jedynie kontrolował prawidłowość orzeczenia oddalającego wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie. Po drugie, twierdzenia o naruszeniu prawa P. K. do korzystania z obrony obligatoryjnej w sprawie o sygn. akt III K (...), nie polegają na prawdzie. P. K. został zatrzymany dnia 7 września 2018 r., a następnie skierowany do szpitala w związku z potrzebą leczenia ran postrzałowych. W chwili jego zatrzymania organy procesowe nie miały podstaw do powzięcia wątpliwości, co do prawidłowej kondycji psychicznej sprawcy. Gdy tylko takie wątpliwości po stronie organów prowadzących postępowanie się pojawiły, Sąd wyznaczył mu obrońcę z urzędu, zarządzeniem z dnia 25 października 2018 r. Następnie P. K. ustanowił obrońcę z wyboru. Po tym, jak cofnął mu pełnomocnictwo, niezwłocznie wyznaczono mu ponownie obrońcę z urzędu. Korzystał więc w toku postępowania ze wsparcia obrońcy.

Zarzuty: czwarty, dwunasty, trzynasty i czternasty – stwierdzające naruszenie przez Sąd przepisów zawartych w art. 438 k.p.k., wskazujących przesłanki apelacyjne, są oczywiście bezzasadne z tego powodu, że adresatem norm zawartych w tych przepisach nie jest Sąd, lecz strona postępowania. Innymi słowy, żaden Sąd nie może naruszyć tych przepisów, skoro ich nie stosuje.

Zarzuty: piąty, szósty, siódmy i dziewiąty odnoszą się do kwestii, które były już przedmiotem kontroli w postępowaniu odwoławczym. Sąd ten orzekł, że w toku postępowania w sprawie o sygn. akt III K (...) nie doszło do nieprawidłowości w zakresie zgodności z prawem zatrzymania i tymczasowego aresztowania P. K.. Zatrzymanie wnioskodawcy odbyło się prawidłowo; gołosłowne (bo niepoparte dowodami) są także twierdzenia, że nie przedstawiono mu prawidłowo zarzutów i nie pouczone o przysługujących mu uprawnieniach. Również, jeśli chodzi o stosowanie aresztu, uwzględniono stan zdrowia psychicznego wnioskodawcy, po uzyskaniu stosownej opinii biegłego izolując go w warunkach oddziału psychiatrycznego aresztu śledczego. Nawet w warunkach tymczasowego aresztowania P. K. był więc pacjentem. Nie można się zgodzić też z twierdzeniem skarżącej, że przekroczony został maksymalny, czteromiesięczny okres tymczasowego aresztowania pomiędzy wydaniem orzeczenia o umorzeniu postępowania a umieszczeniem wnioskodawcy w zakładzie zamkniętym. Postanowienie kończące postępowanie w sprawie o sygn. akt III K (...) uprawomocniło się bowiem 23 października 2019 r., zaś dnia 14 stycznia 2020 r. rozpoczęto wykonywanie wobec P. K. środka zabezpieczającego.

Po uzyskaniu opinii biegłych, poprzedzonej obserwacją wnioskodawcy, Sąd wyznaczył pierwszą rozprawę niezwłocznie, tj. na dzień 19 czerwca 2019 r. Postanowienie umarzające postępowanie zapadło dnia 12 września. Nawet gdyby przyjąć, że wobec treści opinii biegłych i wniosku prokuratora o umorzenie postępowania, Sąd I instancji mógłby procedować sprawniej, to trzeba zauważyć, iż w tym okresie wnioskodawca przebywał w areszcie w warunkach oddziału szpitalnego. Ponadto sytuacja, w której sprawca, wobec którego umorzono postępowanie wyłącznie przez wzgląd na stan zdrowia psychicznego, podlega aresztowaniu nie jest ze swej istoty przypadkiem niesłusznego aresztowania, a nawet została przewidziana przez ustawodawcę (choćby w art. 264 § 2 k.p.k.). Tym

samym opieranie roszczeń odszkodowawczych wyłącznie na fakcie stosowania aresztowania względem osoby, uznanej następnie za niepoczytalną, jest niezasadne.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się błędów po stronie organów prowadzących postępowanie, które doprowadziłyby w konsekwencji do niesłusznej izolacji wnioskodawcy w warunkach zakładu zamkniętego. Po uzyskaniu opinii biegłych z dnia 16 kwietnia 2019 r. aresztowany przebywał bowiem na oddziale leczniczym aż do momentu zakończenia postępowania sądowego, które trwało 4 miesiące. Następnie, w tych samych warunkach, oczekiwał na przyjęcie do zakładu psychiatrycznego celem wykonania środka zabezpieczającego. Nie ma przy tym wątpliwości, że wnioskodawca był sprawcą zdarzeń z dnia 6 września 2018 r., zatrzymany został zresztą na miejscu przestępstwa. To, że nie poniósł odpowiedzialności karnej za swój czyn wynika nie z błędu organów prowadzących postępowanie, lecz z jego stanu zdrowia. Tym samym w realiach niniejszej sprawy, wobec nienaruszenia przepisów regulujących stosowanie środków przymusu, opisanych w rozdziałach 27 i 28 Kodeksu postępowania karnego, nie aktualizują się przesłanki roszczeń odszkodowawczych, wymienione przez skarżącą w zarzutach dziesiątym i jedenastym kasacji. Odszkodowanie przysługuje bowiem tylko za aresztowanie niewątpliwie niesłuszne, a tak w sprawie P. K. nie było.

Wreszcie, oczywiście bezzasadny jest zarzut ósmy kasacji. Skarżący zarzuca w nim „naruszenie przez Sąd II instancji art. 7 k.p.k., poprzez pominięcie przez Sąd II instancji, że Sąd I instancji naruszył wymieniony przepis dokonując dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych dowodów”. Zarzut ten, podobnie jak wcześniej zarzut trzeci, został wadliwie sformułowany, ponieważ w przywołanej podstawie prawnej brakuje odniesienia do postępowania odwoławczego. Tymczasem to orzeczenie Sądu II instancji jest przedmiotem kontroli w postępowaniu kasacyjnym i z treści zarzutów stworzonych przez profesjonalnego pełnomocnika to właśnie powinno wynikać. Natomiast pod adresem sądu odwoławczego nie można kierować zarzutów opartych na obrazie art. 7 k.p.k., w zakresie, w jakim nie odnoszą się one do przeprowadzonego przez ten sąd samodzielnie postępowania dowodowego oraz własnej oceny zgromadzonego w

sprawie materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2021 r., V KK 102/21). W przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny w pełni zaaprobował ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd I instancji, także nie było warunków do podnoszenia tego zarzutu.

Powyższe rozważanie prowadzi do konkluzji, że mimo mnogości zarzutów kasacyjnych, kasacja pełnomocnika wnioskodawcy nie wskazuje na żadne naruszenie prawa, które skutkować by mogło uchyleniem wyroku Sądu II instancji. Wręcz przeciwnie, niektóre z postawionych w kasacji zarzutów były zaskakująco nietrafne, by nie rzec, że dotąd w praktyce niespotykane. Skłania to do przypomnienia, iż „Celem postępowania kasacyjnego, będącego nadzwyczajnym postępowaniem odwoławczym, jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami, w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. To sprawia, że możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest bowiem postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2021 r., IV KK 21/21). Ponieważ zbadanie istnienia podstaw do złożenia kasacji oraz prawidłowe sformułowanie jej zarzutów wymaga szczególnych umiejętności, ustawodawca w art. 526 § 2 k.p.k. wprowadził przymus adwokacko – radcowski, celem zapewnienia odpowiedniego poziomu skarg kierowanych do Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2020 r., V KK 392/20). Budzi pewne wątpliwości, czy wniesiona w tej sprawie kasacja spełnia owe standardy.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.